

hvad der kan gøres for at rette op på situationen.

Besvarelse

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): På regeringskonferencen var de danske forbehold ikke til debat. De danske forbehold er Danmarks forbehold. Det var regeringens klare mål, at de fire danske forbehold skulle fastholdes, som det er blevet sagt før, under og efter regeringskonferencen.

Målet blev nået. Forbeholdene er fastholdt. De kan nu som før kun ændres af de danske vælgere ved en folkeafstemning i Danmark.

Forbeholdene er sikret i en særlig protokol. I protokollen henviser man til Edinburgafgørelsens bestemmelse om ØMU'en og unionsborgerskab; forbeholdene er altså uændrede. Om unionsborgerskabet kan man endda sige, at hovedindholdet er skrevet ind i selve traktaten, da det nu står her, at unionsborgerskab ikke træder i stedet for nationalt borgerskab, men kun supplerer det.

Forbeholdet på forsvarsområdet er fastholdt. I protokollen om Danmarks stilling henvises direkte til de to artikler i Amsterdamtraktaten, der vedrører forsvarspolitik. Det præciseres, at Danmark ikke har pligt til at deltage i finansieringen af aktionsudgifter på de områder, hvor Danmark ikke deltager.

Amsterdamtraktaten indebærer, at dele af samarbejdet om retlige og indre anliggender overflyttes fra det mellemstatslige samarbejde i søjle 3 til et overstatsligt samarbejde i søjle 1. Det drejer sig om dele af visumsamarbejdet, asylpolitik, indvandring, grænsekontrol og civilretligt samarbejde.

Som en konsekvens af vort Edinburgforbehold vil Danmark ikke deltage i de dele af samarbejdet om retlige og indre anliggender, der nu gøres overstatsligt. I protokollen om Danmarks stilling fastslås derfor, at Danmark ikke deltager i foranstaltninger truffet på baggrund af det nye overstatslige samarbejde. Det slås fast, at Danmark ikke deltager i beslutningsprocessen. Danmark deltager ikke i afstemninger blandt de øvrige medlemslande på disse områder. Danmark sidder med ved forhandlingsbordet; vi kan give vores mening til kende, men vi kan ikke stemme.

Endelig understreges, at Danmark ikke er forpligtet af beslutninger og afgørelser fra EF-

Domstolen med mere på disse områder, og at Danmark ikke deltager i finansieringen af foranstaltninger på det overflyttede område.

Samtidig må det stå klart for enhver, at både den danske regering og de andre EU-medlemslande respekterer den danske befolknings afgørelse fra 1993. De fire danske forbehold er fastholdt i Amsterdamtraktaten. De vil fortsat kun kunne ændres af den danske befolkning ved en folkeafstemning i Danmark, og det er ikke det, folkeafstemningen den 28. maj næste år handler om.

Forhandling

Keld Albrechtsen (EL):

Tak til ministeren for svaret. Man kan jo ikke sige, at det afslørede meget nyt i forhold til regeringens velkendte argumentation.

Det, som for mig at se er hovedproblemerne, er tre alvorlige mangler ved det, der blev opnået i Amsterdam, når vi ser på undtagelserne.

Det første problem er undtagelsen på det forsvarspolitiske område. Her har Danmark en undtagelse i forhold til Vestunionen og i forhold til EU's forsvarspolitik og dermed også over for et kommende fælles EU-forsvar.

Denne undtagelse skrider nu på to måder. For det første, fordi der i traktaten er aftalt en tættere sammenknytning mellem EU og Vestunionen, et projekt, som man, allerede inden traktaten måtte træde i kraft, er begyndt at udarbejde mere detaljerede dokumenter om.

Det bliver altså sværere og sværere at se skillelinjen mellem Vestunionen og EU. Vandtætte skotter er der for længst ikke tale om; vandet fosser ind – eller ud, hvordan man nu ser på det. Og jo mere sammensmeltning, des mere illusorisk bliver det også at påstå, at Danmark har en undtagelse over for Vestunionen.

For det andet er der tilsvarende de nye bestemmelser om, at EU kan vedtage såkaldt fredsskabende aktioner. Fredsskabende aktioner er sådan nogle som f.eks. USA's mislykkede intervention i Somalia eller Golfkrigen. EU kan nu beslutte regulære militære ekspeditioner under fremmede himmelstrøg.

Her kan man ganske vist sige, at den danske regering på papiret har en undtagelse, men det, som var den danske regerings hovedkrav, var i virkeligheden, at Danmark for alt i verden skulle have ret til at deltage i sådanne militære ekspeditioner, og det er også blevet understreget i